

SCÉNÁŘ

Pan PhDr. Josef Čermák

Pan PhDr. Josef Čermák a žáci

Autorský tým: Carina Burlac, Julie Vyskočilová, Erik Emichel, Jan Boublík, Martin Štika

Pedagogické vedení: Mgr. Eva Erbenová

Škola: ZŠ U Santošky 1, Praha 5

V říjnu 2018 jsme zaznamenávali vzpomínky literárního historika, editora a překladatele mnoha odborných knih, odborníka na dílo Franze Kafky, prvního českého kafkologa, doktora Josefa Čermáka

J. Č.: „Narodil jsem se 18. května roku 1928 v Roztokách u Jilemnice v Podkrkonoší. S touto vesnicí je spoutaný celý můj život, protože do této chvíle ji věrně navštěvuji a máme tam hezky zřízené obydlí.“

Zájem o knihy a jazyky se u našeho pamětníka probudil už v útlém dětství.

J. Č.: „.....dědeček byl ten, který mě přivedl k fenoménu, kterému se říká čtení. A já jsem pořád jako nechápal, jak je to možné, že kouká do té knížky a tak krásně mi to vypráví. No, a tak prostě jsem zatoužil po tom, co je to čtení, co je ta kniha.“

Malý Pepíček doprovázel maminku každou středu na trh do sousedního města Jilemnice, kam nosila svoje báječné máslo.

J. Č.: „Jednoho dne se stalo, že tam najednou mezi těmi kramáři na tom jilemnickém jarmarku se zastavila s mně neznámým mužem a začala ze sebe vydávat nesrozumitelné zvuky.“

Josífek se rozplakal, ničemu nerozuměl, bál se o maminku. Po cestě domů pak maminka synkovi vysvětlila, že existuje více jazyků.

J. Č.: „A mně to uvízlo v hlavě a můžu říct, že od téhle chvíle jsem se tomu zaprodal, pak jsem se těch jazyků naučil pár a vždycky mě to zajímalo.“

Po maturitě v roce 1947 nastoupil Josef Čermák na Filosofickou fakultu Karlovy university.

J. Č.: „Já jsem si napsal, že chci studovat obory čeština, francouzština a srovnávací dějiny literatury“

Své znalosti pak pan Čermák zúročil při práci pro nakladatelství Odeon, kde působil od jeho založení v roce 1953 až do roku 1990, kdy Odeon skončil a pan doktor Čermák odešel do důchodu.

J. Č.: „Já jsem prošel, v těch prvních letech všema redakcemi, začínal jsem v český, to mi říkali zapadlej vlastenec, že jsem z těch hor krkonošských, potom jsem byl v redakci anglický, francouzský, italský a španělský, já ty jazyky umím, že jo“

Díky setkání s naším milým pamětníkem jsme pochopili slova německého spisovatele Lichtenberga: „Když se hlava srazí s knihou a ozve se dutý zvuk, není to chyba knihy.“